

DOMSTOLENS DOM
av den 30 september 1975*

I mål 32/75

har Cour d'appel i Paris till domstolen gett in en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 177 i EEG-fördraget i det mål som pågår vid den nationella domstolen mellan

Anita Cristini, änka efter Eugenio Fiorini, bosatt i Vénissieux, Frankrike,

och

Société nationale des chemins de fer français, med säte i Paris.

Begäran avser tolkningen av artikel 7.2 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (EGT nr L 257 av den 19 oktober 1968, fransk version; svensk specialutgåva, del 05, volym 01).

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden R. Lecourt, avdelningsordförandena J. Mertens de Wilmars och Mackenzie Stuart samt domarna A. M. Donner, R. Monaco, P. Pescatore, H. Kutscher, M. Sørensen (referent) och A. O'Keefe,

generaladvokat: A. Trabucchi,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

dom

DOMSKÄL

1 Genom dom av den 14 mars 1975, som inkom till domstolen den 21 mars har Cour d'appel i Paris, i enlighet med artikel 177 i EEG-fördraget, begärt

* Rättegångsspråk: franska.

att domstolen uttalar sig i frågan huruvida det rabattkort som utfärdas av Société nationale des chemins de fer français till barnrika familjer skall anses utgöra en "social förmån" för medlemsstaternas arbetstagare enligt innebörden i artikel 7 i rådets förordning nr 1612 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (EGT nr L 257 av den 19 oktober 1968, fransk version; svensk specialutgåva, del 05, volym 01).

- 2 Det framgår av domen om hänskjutande att målet vid den nationella domstolen rör SNCF:s avslag på den ansökan om ett sådant rabattkort som ingavs av en kvinnlig italiensk medborgare som är bosatt i Frankrike. Sökandens make, även han italiensk medborgare, arbetade i Frankrike där han omkom vid en arbetsplatsolycka och efterlämnade änkan och fyra minderåriga barn.
- 3 Ansökan avslogs med hänvisning till sökandens nationalitet med stöd av franska rättsregler enligt vilka rabattkortet till barnrika familjer i princip är förbehållet franska medborgare och bara utfärdas till utländska medborgare vars ursprungsland har slutit avtal om ömsesidighet med Frankrike på området i fråga, vilket inte är fallet när det gäller Italien.
- 4 I den franska lagen av den 29 oktober 1921, ändrad genom lagen av den 24 december 1940 och förordningen av den 3 november 1961, fastställs att fadern, modern och vart och ett av barnen i familjer med minst tre barn under 18 år efter ansökan av familjeförsörjaren får ett identitetskort som ger dem rätt till vissa rabatter på SNCF:s taxor.
- 5 I artikel 20 i Code français de la famille et de l'aide sociale (den franska familje- och sociallagen) (förordning av den 24 januari 1956) föreskrivs att det i syfte att bidra till barns uppehälle och fostran skall beviljas familjer visst understöd och vissa bidrag, som räknas upp i en icke uttömmande förteckning, vilken utöver de familjebidrag som föreskrivs i socialförsäkringslagen och skatterabatter eller skattebefrielse, även inbegriper rabatter på taxorna för tågresor som fastställs i den lag som avses i det här fallet.
- 6 Även om domstolen, när den fattar beslut inom ramen för artikel 177, inte är behörig att tillämpa gemenskapsrätten i ett bestämt fall och följaktligen inte heller att uttala sig om en bestämmelse i nationell rätt får den emellertid förse den nationella domstolen med tolkningsfaktorer som hör till gemenskapsrätten som kan vara till nytta för den vid bedömningen av en sådan bestämmelses verkningar.

- 7 I artikel 7.1 i rådets förordning nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 föreskrivs att en arbetstagare som är medborgare i en medlemsstat inom andra medlemsstaters territorium inte, på grund av sin nationalitet, får behandlas annorlunda än landets egna arbetstagare i fråga om anställnings- och arbetsvillkor.
- 8 Enligt artikel 7.2 skall arbetstagaren "åtnjuta samma sociala och skattemässiga förmåner som landets medborgare".
- 9 Enligt artikel 7.3 skall arbetstagaren även "med stöd av samma rättighet och på samma villkor som landets medborgare, ha tillgång till utbildning i yrkesskolor och omskolningscentra".
- 10 Motparten i målet vid den nationella domstolen har hävdad att de förmåner som föreskrivs på detta sätt uteslutande är sådana förmåner som är förbundna med ställningen som arbetstagare eftersom de är knutna till själva anställningsavtalet.
- 11 Även om vissa bestämmelser i denna artikel avser förhållanden som uppstår genom ett anställningsavtal finns det andra bestämmelser som inte har att göra med sådana förhållanden och som till och med förutsätter att en tidigare anställning har upphört, vilket är fallet när det gäller återinsättande i arbete och återanställning i fall av arbetslöshet.
- 12 Under dessa omständigheter kan hänvisningen till "sociala förmåner" i artikel 7.2 inte tolkas restriktivt.
- 13 Det följer av detta att det materiella tillämpningsområdet, med hänsyn till den likabehandling som eftersträvas genom denna bestämmelse, skall avgränsas så att det omfattar alla sociala och skattemässiga förmåner, oavsett om dessa är knutna till ett anställningsavtal eller inte, däribland reserabatter till förmån för barnrika familjer.
- 14 Det är därefter nödvändigt att undersöka om en sådan förmån efter den migrerande arbetstagarens död skall beviljas dennes änka och barn när den nationella lagstiftningen föreskriver att ett identitetskort som ger rätt till rabatt skall utfärdas för varje familjemedlem efter ansökan av familjeförsörjaren.
- 15 Om en medborgares änka och minderåriga barn har rätt till sådana rabattkort i fall då fadern lämnade in en ansökan om detta före sin död, måste samma

sak gälla om den avlidne fadern var en migrerande arbetstagare som var medborgare i en annan medlemsstat.

- 16 Det skulle strida mot syftet och andan i gemenskapens lagstiftning avseende fri rörlighet för arbetstagare att neka de efterlevande en sådan förmån på grund av arbetstagarens död om samma förmån beviljas efterlevande till medlemsstatens medborgare.
- 17 Det är i detta sammanhang viktigt att hänvisa till bestämmelserna i kommissionens förordning nr 1251/70 om arbetstagares rätt att stanna kvar inom en medlemsstats territorium efter att ha varit anställda där.
- 18 I artikel 3.1 i den förordningen fastställs nämligen att om en arbetstagare har förvärvat rätten att varaktigt stanna kvar inom en medlemsstats territorium har de familjemedlemmar som bor hos honom rätt att varaktigt stanna kvar där efter hans död. Vidare föreskrivs det i artikel 7 att "rätten till lika-behandling som fastställdes i rådets förordning nr 1612/68 skall gälla även för personer som omfattas av denna förordning".
- 19 Svaret på den fråga som ställs blir alltså följande. Artikel 7.2 i rådets förordning nr 1612/68 skall tolkas så, att de sociala förmåner som avses i denna bestämmelse inbegriper rabattkort för resor, som utfärdas av en nationell järnvägsmyndighet till barnrika familjer, och detta även om denna förmån begärs först efter arbetstagarens död för dennes familj som stannat kvar i samma medlemsstat.

Rättegångskostnader

- 20 De kostnader som har förorsakats den franska regeringen, den italienska regeringen och Europeiska gemenskapernas kommission, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla.
- 21 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

- angående de frågor som genom dom av den 14 mars 1975 förts vidare av Cour d'appel i Paris - följande dom:

Artikel 7.2 i rådets förordning nr 1612/68 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen skall tolkas så, att de sociala förmåner som avses i denna bestämmelse inbegriper rabattkort för resor, som utfärdas av en nationell järnvägsmyndighet till barnrika familjer, och detta även om denna förmån begärs först efter arbetstagarens död för dennes familj som stannat kvar i samma medlemsstat.

Lecourt	Mertens de Wilmars	Mackenzie Stuart	Donner	Monaco
Pescatore	Kutscher	Sørensen	O'Keefe	

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 30 september 1975.

A. Van Houtte
Justitiesekreterare

R. Lecourt
Ordförande